El Roure

Hi ha pobles amb castell, pobles amb església, pobles amb plaça major i Pont de Molins és un indret lligat irremissiblement a la presència d´un pont. Però com passa sovint, per poc que es grati, es troben més coses. Si es tomba a mà dreta, a contracorrent de la Muga, es puja per un camí que mena al monestir de Nostra Senyora del Roure. El paratge acull el visitant –i també l´acomiada– amb una creu d´inquietant presència. Les restes dels murs s´han anat rehabilitant en els darrers anys gràcies als diners que recapta de l´Estat la Diputació provincial de Girona i als exigus, però entusiastes mitjans del consistori molinenc. Des del mirador privilegiat del Roure s´admira un paisatge prodigiós amb tot allò que pentina la tramuntana al nord de l´Empordà. L´observació des de la llunyania d´una terra d´oliveres i vinyes, serrells de xiprers i petits pobles que centellegen amb el mar al fons, és en si mateix una bona excusa per anar-hi, però si, a més, es té la sort de rebre les explicacions oportunes, l´experiència pot ser inoblidable. La contrada del Roure fou també escenari d´una batalla entre les tropes del rei d'Espanya i l´exèrcit revolucionari francès, en una d'aquelles guerres inútils que es lliuren sempre a casa d'un tercer. A hores d´ara, tots sabem que a les batalles no hi ha bons i dolents, només vencedors i vençuts i en aquesta van perdre vergonyosament les tropes espanyoles, comandades pel Conde de la Unión, un senyor que va tenir després carrer a Barcelona, potser perquè va deixar-hi la pell al Roure, foradada per dos trets a l´esquena que sempre han fet sospitar els historiadors. La creu que es veu a l´arribada confirma el fet.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/06/01/roure/849321.html?utm_source=rss